

викамъ сждията... Да свършимъ и тази работа, че да ти олекне и на тебе... Ей, Петра ще стои тука, при тебе... Ти не се бой...

Помълча малко, и смутолевено добави:

— То, нѣма кусуръ че ще дойде сждията... Тебе пакъ може да ти размине... Ама баремъ туй да е свършено...

Кимна многозначително на жена си, която го гледаше съ дървено лице, и тръгна.

Скоро едноконната каручка претруполѣ край желѣзнопътната станция на селото, и запраши по междуселския път. Бѣше горещъ лѣтенъ день, сѣнкитѣ — гжсто-черни, приличаха на мокри петна, хълмоветѣ се бѣха снишили отъ жега. Минаваше обѣдъ, когато той стигна въ Зърнево, голѣма гѣра, и седалище на околийския сждъ. Той спрѣ задъ станционния бюфетъ, дето знаеше че се хранятъ чиновницитѣ, разпегна въ сѣнката, и сложи сѣно на кончето. После боязливо влѣзе въ бюфета. Вжтре бѣше хладно и почти праздно. Бѣше вече късно, повечето клиенти бѣха обѣдвали и излѣзли, а влакъ нѣмаше скоро.